

Godine 3989.

‘Dobar dan i dobro došli u vijesti sa Siri:

Otkriven je zadnji postotak oceana. Dogodilo se puno toga, neočekivana bića za koje nitko nikad nije čuo. Japanski doktor Yong Ju posjetio je Hrvatsku i predstavio serum koji produžuje životni vijek za 30 godina. Znanstvenici su pronašli neku vrstu prijevoza koju su ljudi u prošlosti zvali brod i avion.

Put Bermudskog trokuta napokon je otkriven do kraja vodi do čak sedam galaksija. Danas se u Kini dogodila eksplozija warp-jezgre oružja, koja je prouzročila štetu od 700,000,000\$. NASA -OO3 sve je bliže otkriću teleportacija ljudi i predmeta u daleke galaksije.

Sada nam prognozu donosi Alex: Današnje vrijeme je prilično tmurno i vjetrovito. Na moru je nepovoljno vrijeme i zatvorene su pomorske veze. Sutra popodne možemo očekivati crvenu kišu, koja je uzrok eksplozije warp-jezgre oružja, zbog čega je zabranjen izlazak iz kuće do daljnjeg.’

I to je to od današnje prognoze, pozdrav Alex.

Najava sutrašnjih vijesti :

-Sutra se otvara prva kuća izgrađena u jezgri zemlje, u otvaranju će sudjelovati više galaksija.

- I sutra nam u goste dolazi poseban gost iz galaksije Vitapu, De Sams(više o tome sutra).

To je sve od današnjih vijesti, doviđenja!

Dora Konta, 7.a

MOJA BUDUĆNOST

Petak je. Završio sam tjedne radne zadatke i žurim u omiljeni restoran. Moja dva prijatelja i ja već godinama se petkom sastajemo. Prvi sam stigao. Čogi dolazi uvijek na vrijeme, a Milki najčešće kasni. Obojica su mi prijatelji iz osnovne škole. Iz onog vremena kad se još išlo u školu i nosilo školsku torbu. I učilo iz knjiga. Čogi je već tada volio, najviše od nas, gitaru. Zajedno smo išli na satove gitare. On je danas vrhunski gitarist. Još uvijek kod kuće čuvam staru gitaru sa žicama i trzalicom. Čogi je vlemajstor na Touch gitari. Žica više nema, a tonovi i akordi se sviraju pritiskom na Touch tipke. Zvuk je odličan!

Milki je vlasnik ovog restorana i na desetke njih po gradu. Prvi je uveo online meni i robot konobare. Dok ste još na poslu izaberete vrijeme i stol. Kada dođete u restoran, hrana čeka vas, a ne vi nju, ne kao nekada. Za svaku želju tu je robot konobar. Uvijek je nasmijan i brz. A ja sam projektant. Projektirao sam stotine ekoloških kuća i zgrada. Svjetlost, toplina, vjetar i kiša izvori su energije i zamjena za plin i struju. Kućni otpad se automatski reciklira u vlastitom pogonu i pretvara također u energiju.

Nostalgiju za nekim prošlim vremenima prekida zvuk automobila mojih prijatelja i ponovo se vraćamo u sadašnjost 2038.

Mihael Ante Bilić, 7.c

Probudila sam se. Nisam znala gdje sam ni koja je godina. Izašla sam vani da pitam ljude koja je godina i šokirala se. Zemlju nisam mogla prepoznati. Sve je bilo tako dosadno. Boje nisu postojale. Zgrade, auti, kuće, škole, odjeća, sve je bilo bijelo. Nastavila sam šetati i ugledala takozvane aute. Nisu imali kotače, niti vrata, a ono što me je najviše šokiralo je što su letjeli. Malo kasnije ugledala sam ljude u balunima. „Što je ovo!“ pomislila sam. Onda sam shvatila, to je isto auto. Izgledalo je zabavno i željela sam probati voziti. Ljudi su skakali cijelo vrijeme da bi se auto kretao i imali su vrata koja se ne bi vidjela. Primijetila bi se samo kada vidiš ručku, onda bi znao da su tu vrata. Napokon sam pronašla nekoga. To je bila žena. Upitala sam ju koja je ovo godina, a njen odgovor me šokirao.

„-3000.- rekla je. Ostala sam pričati s njom da mi sve ispriča. Morala je ići pa smo se rastale. Nešto me potapšalo po ramenu. Okrenula sam se i vidjela robota visine barem metar. Tijelo mu je bilo kao neka kutija. Iz očiju mu je izlazila plava zraka koja je prošla preko cijelog mog tijela. Rekao je da me skenira i da budem mirna. Kada je završio, otišao je. Nastavila sam hodati i odjednom se ispred mene stvorio neki čovjek.

-Oprosti ako sam te uplašio, teleportirao sam se i često nekoga uplašim- rekao je.

-Teleportirao! Kako si to uradio?- upitala sam ga.

- Tamo imaš stroj u koji uđeš i tu se teleportiraš gdje god zamisliš u glavi. Kraj njega su dva čuvara koji te priključe za neku spravu, ne znam kako se zove, rečeš im tko si i oni provjere jel govoriš istinu. Onda se tek možeš teleportirati.

Došla sam do čuvara i oko mene su stavili kabele i morala sam im reći sve o sebi. Bojala sam se što će biti kada im rečem da sam rođena 2007., ali srećom nisam trebala reći godinu. To su smatrali privatnim i nisu željeli znati koliko tko ima godina. Mogla

sam se teleportirati. Stroj je izgledao kao kada bi se išao voziti avionom pa bi trebao proći kroz to da te pregledaju. Ušla sam u njega i zamislila ulicu gdje sam živjela. Osjećaj je bio nevjerojatan. Teleportirala sam se u sekundi i ništa nisam osjetila. Kuća u kojoj sam živjela sa svojom obitelji i u kojoj sam imala toliko uspomena više nije postojala. Na njenom mjestu je bila samo planina kamenja. Ispred te planine ugledala sam sliku. Podignula sam je i zaplakala. To je bila obiteljska fotografija. Odjednom nestala mi je iz ruke. Uzeo ju je neki čovjek koji mi je zahvalio što sam ju pronašla jer takvo što više ne postoji i da je ide odvesti u muzej. Upitala sam ga gdje je najbliža škola, a on mi je odgovorio da ne postoje.

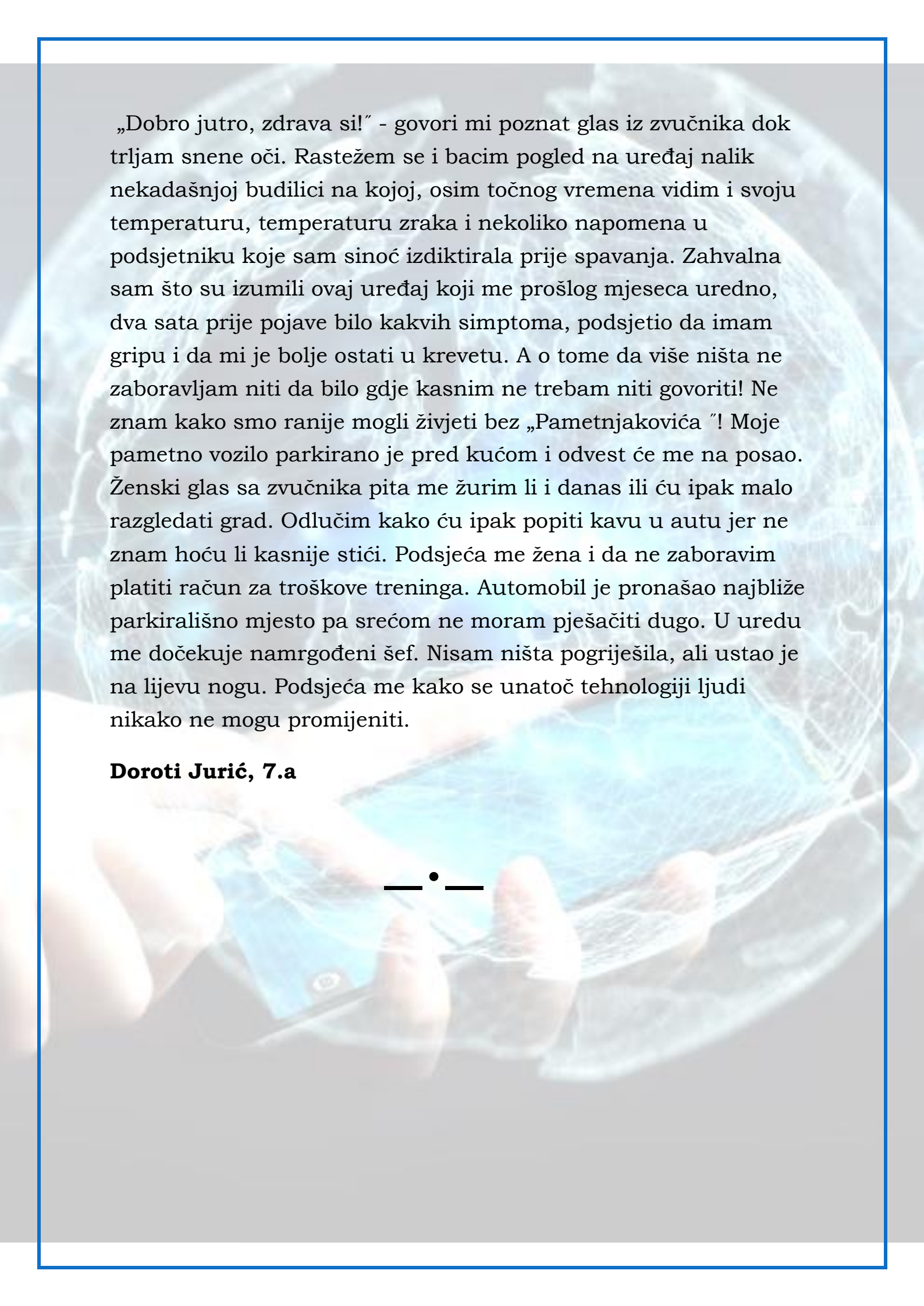
-Danas na djecu stavimo željeznu kacigu na glavu i sve što trebaju znati od tada znaju.

Nisam željela više postavljati pitanja samo sam htjela otići od tamo. Na trgu sam vidjela taj prizor gdje stavljaju tu kacigu djeci na glave. Kabeli su bili zakačeni na nju i proces je bio bolan. Djeca su vrištala od boli. Nisam mogla da to gledati. Samo sam počela trčat. Probudila sam se. Ležala sam u krevetu, ustala se i vidjela da je sve opet u bojama. Našla sam mobitel i pisalo je 2020. godina. Izašla sam iz sobe i ugledala obitelj. Dotrčala sam i zagrlila ih. Svatila sam da je to bio samo san. Bila sam presretna.

Iris Barač, 7.c

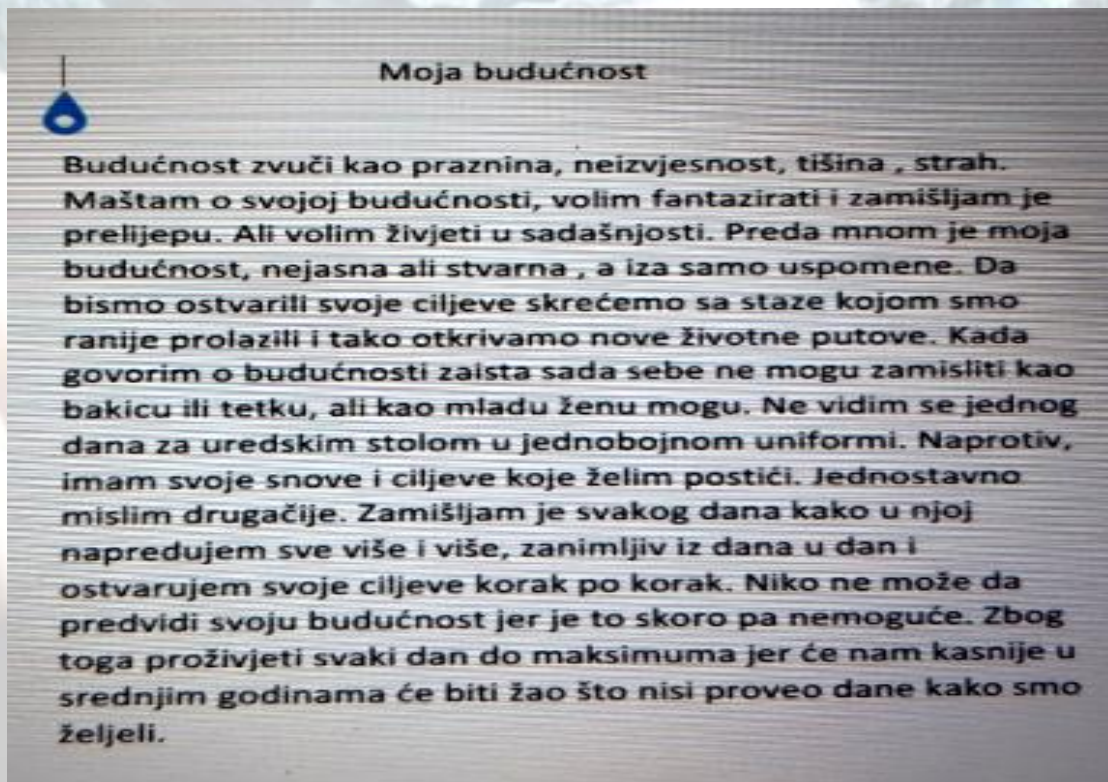
„Dobro jutro, zdrava si!“ - govori mi poznat glas iz zvučnika dok trljam snene oči. Rastežem se i bacim pogled na uređaj nalik nekadašnjoj budilici na kojoj, osim točnog vremena vidim i svoju temperaturu, temperaturu zraka i nekoliko napomena u podsjetniku koje sam sinoć izdiktirala prije spavanja. Zahvalna sam što su izumili ovaj uređaj koji me prošlog mjeseca uredno, dva sata prije pojave bilo kakvih simptoma, podsjetio da imam gripu i da mi je bolje ostati u krevetu. A o tome da više ništa ne zaboravljam niti da bilo gdje kasnim ne trebam niti govoriti! Ne znam kako smo ranije mogli živjeti bez „Pametnjakovića“! Moje pametno vozilo parkirano je pred kućom i odvest će me na posao. Ženski glas sa zvučnika pita me žurim li i danas ili ću ipak malo razgledati grad. Odlučim kako ću ipak popiti kavu u autu jer ne znam hoću li kasnije stići. Podsjeća me žena i da ne zaboravim platiti račun za troškove treninga. Automobil je pronašao najbliže parkirališno mjesto pa srećom ne moram pješačiti dugo. U uredu me dočekuje namrgođeni šef. Nisam ništa pogriješila, ali ustao je na lijevu nogu. Podsjeća me kako se unatoč tehnologiji ljudi nikako ne mogu promijeniti.

Doroti Jurić, 7.a

Zovem se Marin, ovo je 3020.g. U vašoj budućnosti odnosno mojoj sadašnjosti ljudi ne komuniciraju kao i prije, svi su ovisni o tehnologiji. Imamo leteće automobile koji se pune na struju. Baka mi je pričala da se u prošlosti nije bilo elektroničkih automobila i da se koristila neka „nafta“. Živim u gradu u kojem je na svakom uglu jedna tvornica. Nečist zrak i priroda dovode do umiranja nekoliko vrsta životinja, time je hranidbeni sustav poremećen. Mora, oceani, prirode su onečišćene, a ljudi se prave koda je sve u redu. Ljudi ne mogu živjeti bez tehnologije, djeca ne znaju više pisati. Djeca se ne igraju ispred kuće na „zraku“, samo stoje kući i koriste tehnologiju. U tvornicama rade samo roboti. Htio bih se vratit u prošlost i ovom pričom potaknuti ljude da čuvaju okoliš da bi im se ovo ne bi dogodilo.

Marin Ljubić, 7.a

Lara Zebić, 7.d

Godina je 2046. Ja i moja generacija već imamo dosta godina i životnog iskustva. Ostvarila sam mnoge ciljeve i zadovoljna sam zbog toga. Živim u malom mjestu izvan grada sa svojom obitelji u kućici iz snova. Cijeli svoj život sam maštala o tome kako bih voljela pronaći lijek koji liječi sve bolesti. U suradnji sa svojim istraživačkim timom sam to i uspjela. Konačno imamo lijek koji kao istraživači na polju medicine dijelimo po cijelom svijetu. Drugi tim je otkrio formulu po kojoj su svi sretni i nisu gladni, treći je uspio zaustaviti sve ratove. Konačno smo svi zadovoljni i svugdje vlada sreća, ljubav i zadovoljstvo. Svi žive u miru i bave se poslovima koje vole. Promatram svoju okolinu i zadovoljna sam onim što smo postigli. Najveće zadovoljstvo mi predstavlja druženje sa svojim prijateljima iz osnovne škole sa kojima se nađem vrlo često. Neki od njih su jako uspješni u svojim poslovima, a neki su kao i u osnovnoj školi, izležavaju se po cijele dane. Sada sjedim i pišem ovaj tekst. Kroz prozor mi dopire smijeh vesele i razigrane djece koja sretno trčkaraju po dvorištu.

Lara Franjić, 7.d

Ljudi su oduvijek izmišljali izume koji su svima olakšali život. Oni su izmislili leteći auto, ali je preskup. Dr. Cod je htio leteće auto učiniti jeftinim i tako okupio svojih pet prijatelja inženjera. Prvo su krenuli pronaći automobil. Tražili su nešto što je lagano da može poletjeti. Naišli su na staroga Golfa koji zadovoljava se njihove zahtjeve. Odveli su ga u garažu i krenuli ga rastavljati. Svi su krenuli raditi na autu. Jedan od inženjera Mel je skidao akumulator. Dogodio se kratki spoj i otputovali su u 2100.

godinu. Našli su se na ulici u Los Angelesu. Sve im je bilo čudno. Jedna automobil marke Tesla je preletio preko njih. Shvatili su da ih je kratki spoj odveo u 2100.g. jer je bilo devet sati navečer na satu u automobilu. Zaputili su se u Paolo Alto u sjedište Tesle. Tamo ih je dočekaao Jack, glavni u tvrtki. Ponudio im je par dijelova za leteći automobil. Poslije su odlučili pronaći hotel i ostati tu preurediti automobil. Jack se sjetio da su došli iz budućnosti i da bi mogli kopirati njegove dijelove i prodavati svoje automobile jeftino prije što on ponudi svoje automobile na tržištu i da bi tako njegova tvrtka mogla propasti. Jack je okupio svoje ljude i rekao im da pronađu Dr. Coda i njegov tim. Sutradan ujutro Dr. Cod i njegov tim su završili svoje auto. Otišli su ga isprobati i tada su ih pronašli Jackovi ljudi. Krenula je potjera. Mel se sjetio da se vrata u 2020 godinu. Dr. Cod je namjestio na satu 20:20, a Mel je napravio kratki spoj. Na cesti je ostao gorući trag kuda su prošli. Kada su se vratili, kopirali su Jackove dijelove i ubacili ih u svoje modele. Auti su im doživjeli veliki uspjeh. Dr. Cod je bio sretan. 2100. godine Jackovi automobili su isto postali slavni.

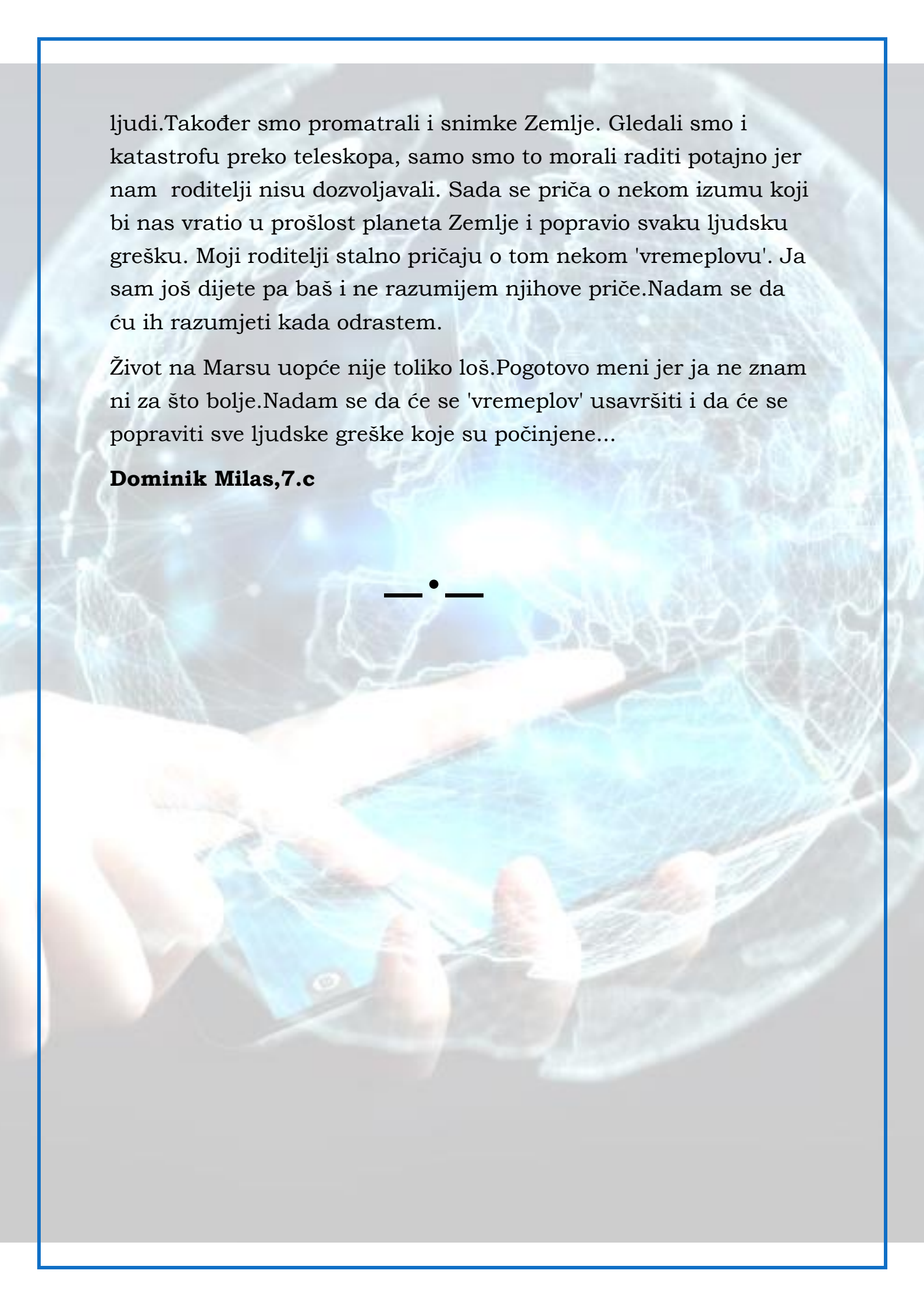

Antonio Ljubić, 7.d

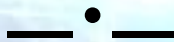
Danas je 1. lipnja godine 2345. Na Marsu, u gradu Oktopusu, obilježava se Dan raspada planeta Zemlje. Dan kada je pola ljudske populacije izumrlo zbog meteorske katastrofe koja je pogodila planet. Ozonski je omotač godinama sve više slabio i slabio zbog plinova i šporkice koje su izlazile iz tvornica naših predaka. Prije meteorske katastrofe dogodilo se nešto strašno u gradu Kaštelima u Republici Hrvatskoj blizu grada Splita. Tvornica Cemex je eksplodirala i odnijela cijeli Balkan u zrak. To je bila najjača eksplozija ikada zabilježena. Cijeli Balkan poletio je toliko visoko da je uništio ozonski omotač. Nakon toga je planet Zemlja sa svojom gravitacijom vukla sve što je mogla. Nakon te katastrofe najveći meteor ikada zabilježen zvan 'Zemljus Pogodeus' pogodio je planet Zemlju. Meteor je bio veličine tadašnjeg kontinenta Azije. Pretpostavlja se da je tada najveća država svijeta bila Bosna i Hercegovina, ali taj podatak još nije utvrđen. Druga polovica točnije 51.2% svjetske populacije uspjeli su se ukrcati na svemirske brodove. Za to je bilo potrebno 300 000 manjih svemirskih brodova. Svi brodovi su išli u smjeru Marsa. Za 10.2% ljudi je nedostajalo opreme i boca za disanje pa su nažalost poginuli. To se dogodilo 2224. godine. Na tom brodu bio je moj šukun dida i šukun baka. Oni su imali 42 godine kada su rodili moju prabaku. Moja prabaka je odrasla na Marsu, kao i ja, i nije znala ništa o prijašnjoj katastrofi i nije bila sretnica koja je zapravo mogla vidjeti planet Zemlju i stajati na njenom tlu... Ni ja nisam bio te sreće. Odrastao sam na Marsu i tamo su me moji roditelji odgajali. Kažu da se ovdje djeca rađaju skroz drugačijeg izgleda i građe. Svjetska (Marsovska) populacija je puno napredovala nakon katastrofe. Izumili su takozvani 'teleskop vremena' preko kojeg smo mogli gledati davnu prošlost planeta Zemlje. Sa školskim prijateljima s Marsa smo uživali promatrati dinosaure. Na Marsu nema skoro ničega zanimljivog. Na Zemlji su postojali i kućni ljubimci. Nama je to nezamislivo i jako čudno. U životu nisam uživo vidio nekakva stvorenja koja nisu

ljudi. Također smo promatrali i snimke Zemlje. Gledali smo i katastrofu preko teleskopa, samo smo to morali raditi potajno jer nam roditelji nisu dozvoljavali. Sada se priča o nekom izumu koji bi nas vratio u prošlost planeta Zemlje i popravio svaku ljudsku grešku. Moji roditelji stalno pričaju o tom nekom 'vremeplovu'. Ja sam još dijete pa baš i ne razumijem njihove priče. Nadam se da ću ih razumjeti kada odrastem.

Život na Marsu uopće nije toliko loš. Pogotovo meni jer ja ne znam ni za što bolje. Nadam se da će se 'vremeplov' usavršiti i da će se popraviti sve ljudske greške koje su počinjene...

Dominik Milas, 7.c

MAŠTOGALAKSIJA

Jutro je. Probudio sam se. Sve je nekako čudno, nekako drugačije.

U sobu mi ulazi robot. „Tko si sad ti-zapitam, i gdje je moja mama?“

Baš čudno, robot mi je odgovorio da sada djeca čim krenu u školu više ne žive s roditeljima, nego sami, u svojoj kući.

„Kako misliš sad?“, zapitao sam ga. Robot odgovara da je sada 2200.god. I da požurim pojesti doručak jer će mi uskoro početi online nastava.

„O, ne, opet online nastava!?!“.

„Kako mislite opet, pa to je jedini način školovanja.“ Odgovori robot.

Objasnio sam mu da sam u prošlom životu, 2020.god neko vrijeme imao online nastavu zbog korona virusa, i da je bilo teško ne vidjeti svoje nastavnike i prijatelje.

„Korona virus, ma to je sitnica. Odavno postoje tablete za to“ odgovori robot, „ali tko su nastavnici?“

„Oh, sve je nekako naopako. Pa nastavnici su ljudi koji nas u školi svemu nauče.“

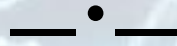
„A kako se danas uči?“ upitam ga.

„Lako sve je na botune. Što te zanima pritisneš i dobiješ sve upute i informacije.“

Šetam po kući, u čudu gledam. Botun za skuhati ručak, botun za srediti kuću, botun za prošetati psa, botun za pozvati prijatelje.

Čak je nekako dobro, mogao bih se i priviknuti na to.

Ivan Dražin, 7.d

Zvezdana putovanja

Dobar dan! Dobro došli na svemirski brod Zvijezda. Nadamo se da će te uživati na putovanju našim brodom. Danas je 1. siječnja 22135godine. Zvijezda će napustiti Zemljinu orbitu i vi ćete početi putovanje u vaš novi dom na Crveni planet.Vi ćete biti prvi stanovnici Crvenog planeta. Ana i Petar su bili nervozni,zato jer će oni biti prvi stanovnici Crvenog planeta.Putovanje na Crveni planet trajat će sto pedeset godina. Putovanje će trajati toliko dugo, jer je Crveni planet udaljen dvadeset svjetlosnih godina od Zemlje. Za vrijeme tog putovanja oni neće biti vremenski uspavani tj.neće biti ništa stariji. Za njih će vrijeme stati dok oni putuju.Na putovanju o njima će se brinuti robot Mate koji će cijelo vrijeme motriti njihove životne funkcije. Kada slete na Crveni planet robot Mate će ih probuditi i oni će se osjećati kao da nisu putovali. Blago Ani i Petru za njih će to putovanje brzo proći , a mi danas kad putujemo iz grada u grad toliko se umorimo da izgubimo volju za putovanjem.

Anamarija Božić, 7.d

Budući svijet

Nekad se zapitamo kako će svijet izgledati za par godina, ali o tome možemo samo maštati jer to nitko ne zna. Jednog dana djevojčica Klara legla je u krevet i zapitala se: "Što će biti kad ja narastem?" Razmišljala je i razmišljala i u jedno trenutku stvorila se u maštogradu. Vidjela je nešto posebno, što nitko nikada nije vidio. BUDUĆNOST MAŠTOGRADA. Vidjela je robote umjesto konobara u restoranu koji se zove Bot. Odlučila je malo sjesti i pojesti nešto. Roboti su je posluživali. Kada je izašla, vidjela je kravu Jelka i kozu Milicu koje nose čipove da bi mogli komunicirati. Nakon razgovaranja sa životinjama krenula je kući i bila je jako umorna, ali se odjedanput stvorio sat na kojem je pisalo "pritisni". Nakon što je stisnula gumb sat je pao ispred nje i zrake su počele izlaziti. Ona se jako prepala. Te zrake, ali i jako zanimljiv. Kada je htjela proživjeti još malo avantura u Maštogradu, mama je ušla u sobu i rekla "BUĐENJE, VRIJEME JE ZA ŠKOLU!" Otvorila je oči i razočarala se, ali i dalje nije gubila nadu za takav svijet i odlučila ga je opet posjetit večeras kada zaspe.

Laura Lukić, 7.c

MOJA BUDUĆNOST

Danas idem na razgovor za posao...Dobar dan, ja sam Danijela Brnas, imam dvadeset pet godina, išla sam u ekonomsku srednju školu u Splitu, završila sam ekonomski fakultet u Splitu.

Dobila sam posao tajnice u osnovnoj školi Ostrog.

Danas mi muž radi cijeli dan pa idem ostaviti djecu kod svoje mame u Kaštel Lukšiću, a tu blizu mi je i škola u kojoj radim.Nakon posla ću usput i ručati kod mame pa se vraćam kući u Split.

Upravo sam odvela kćer u školu zato što je danas popodnevna smjena, i kasnije je idem gledati jer nastupa na priredbi za dan škole.

Otići ću u kupovinu s sinom zato što danas nije išao u vrtić. Moram kupiti hranu i ostale potrebštine.

Kći mi se vratila iz škole i sada joj pomažem napisati zadaću i onda ćemo se ići prošetati u park da se djeca zabave.

Kada se vratimo iz parka otuširati ću djecu i mogu malo pogledati crtić i na spavanje...Djeca su otišla na spavanje pa mogu u miru pospremiti kuću, opeglati odjeću...

Upravo sam pogledala film i bio je fantastičan, i idem i ja na spavanje jer sutra opet imam sto obaveza.

Danijela Brnas, 7.b

3020. godina je.

Postoje leteći automobili, gradovi više nisu kao i prije.

Sve je modernije, ali nema prirode, nema mora, jezera, oceana, rijeka...

Svi planeti su povezani i otkrivene su nove vrste.

Prosječan život jedne osobe je čak 150 godina.

Više nema životinja, svi su roboti.

Više nema posla, radnike su zamijenili roboti, ugrađeni su čipovi, računala su dosegla razinu ljudskog mozga, medicina je usavršena...

NEKOLIKO SLIKA IZ BUDUĆNOSTI:

Antonio Čogelja, 7.c

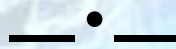
2080. je godina .Planet Zemlja polako gubi stanovnike jer se svi sele na Mars. Poznati su znanstvenici otkrili život na Marsu i sada ga je skoro cijela Zemlja naselila. Ali, ja sam ostao sa svojim prijateljima i mislim da nećemo tako brzo napustiti Zemlju.U ovih šezdeset godina sve se promijenilo, sve je automatizirano.Sve rade roboti, ljudi uglavnom sjede pred laptopom i tako zarađuju novac.Ali, moji prijatelji i ja ne sjedimo ispred ekrana.Mi lutamo gradom u potrazi za oštećenim robotima kojima skidamo dijelove i prodajemo ih.Nije nešto čime se ponosimo, ali taj nam posao donosi velike novce.

Naš nam šef govori kako ćemo jednoga dana, kada skupimo dovoljno novca, moći kupiti brod i otići na Mars.Svi smo vjerovali u tu priču, ali kako vrijeme ide, i ta priča se čini nestvarna.Malo sam lagao kada sam rekao da su još ljudi na Zemlji, pa jesu ali samo njihove glave, tijela su im robotska.Takav je zakon, kada napunite sedam godina tijelo vam se zamijeni robotskim.To ima i loše i dobre strane, dobro je to što smo skoro besmrtni a loše je isto to što smo besmrtni.Ovdje više nema novca, sav novac se nalazi na našim virtualnim računima.tako da nas nitko ne može

opljačkati. Ne ponosim se time što organiziram borbe robota, moj me šef tjera na to. Nije da se žalim, veliki se novac dobije za to, ali kada prođem gradom, svi me čudno gledaju i miču se od mene. I eto ga, Zemlja se jako promijenila, meni se osobno prije sviđalo prije, ali tko sam ja da govorim bilo što. Stvarno se bojim što će biti sa Zemljom za još nekih šezdeset godina, nadam se da će ići nabolje.

Karlo Ćudina 7.D

Budućnost može biti svakakva. Može biti super, ali može biti i grozna. Ja ne bih htjela znati što će se dogoditi u mom životu jer želim da me život iznenadi. Mogla bih biti poznata pjevačica, glumica, itd... Tko zna što će mi život donijeti. Možda upoznam poznatu zvijezdu gospođu Kimmy. Ona bi mi bila najbolja prijateljica koju znam. Imala bih veliku kuću na plaži i svaki dan bismo se išle kupati. Jedne večeri bismo napravile tulum i imali bismo disko kuglu koja visi sa stropa. Svi koje bi pozvali bili bi jako uzbuđeni zbog tuluma. Sve bi bilo puno nove tehnologije, novih lebdećih auta, virtualnih mobitela i pametnih satova ugrađenih u svakome čovjeku. Tko zna što će biti, ali ja znam da ćemo mi napredovati u čovječanstvu i u tehnologiji. Neka ostalo bude iznenađenje svima nama.

Chiara Pešo, 7.c

2025.godina. Probudili su me zvukovi paljenja, prženja ne znam ni ja sama kako to objasniti. Izašla sam pogledati vani i vidjela sam hrpu brodova koji su upijali život sa Zemlje. Svi smo se sakrili u kuće i čekali da to završi. Kad je završilo, došli su novi brodovi. Oni koji su bili u brodu izgledali su kao ljudi, ali imali su nekakvu noviju tehnologiju. Svatko je imao dostupan ulaz ako je skener prepoznao njegovo lice, ali moje nije. Skener je rekao da moram pričekati par sekundi. Otvorio se kao neki prolaz ispred mene neke plave boje, ali nisam ništa vidila u njemu. Skener je rekao da uđem i da mi ništa neće biti. Bila sam zbunjena i znatiželjna, zanimalo me što je na drugoj strani. Ja sam uskočila i vidjela sam sve svoje uspomene, prolazile su brzo kao da im nije bilo kraja. Vidjela sam neko veliko bijelo svjetlo i to je bila stanica u skočila sam unutra i vidjela sam četiri moje vršnjakinje koje su bile isto zbunjene. Sprijateljile smo se brzo. Njihova imena su Lana, Klara, Petra, Lara. Ušetala je neka gospođa i dala nam neke predmete kao nakit. Ja sam dobila neku narukvicu, stavila sam na ruku i stvorilo se neko biće izgledalo je kao vuk, ali umanjeno. Rekla je da njezino ime je Wolfie. Također je rekla da svi koji stave ove predmete dobiju moći i male prijatelje kao ona. Ostale su ih sve stavile. Lana je dobila lisicu po imenu Lexi, Petra je dobila zmaja po imenu Mia, Klara je dobila pčelicu Lilly, a Lara je geparda Mary. Wolfie mi je rekla da moje moći rastu i da ih neke ne zna. Ja se mogu pretvoriti u vuka, i mogu ulaziti u snove i spašavati ih i mogu podignuti Mjesec i spustiti ga, a za ostale se ne zna. Klarine su uz pjesmu može kontrolirati ljude i ostala bića, i ima uvećanu snagu. Petra može umom kontrolirati predmete i

živa bića i stvarati predmete. Lana ima moć iluzije, i pretvoriti u ostale životinje. Za kraj, Lara ima brzinu i letenje. Gospođa se predstavila da je njeno ime Lucija i da će nas ona odvesti do kapetanice. Ušle smo u neku kabinu i pojavio se hologram kapetanice. Rekla je da smo mi nade da vratimo Zemlju natrag i da uništimo ta bića po imenu Vidikatori. Mi smo sve pristale. Prošlo je šest godina, bile smo spremne se boriti protiv njih. Dobili smo veliki i prekrasan brod po imenu Galaxy koji je jako velik i ima dva velika lasera. Ispred ulaza u brod je bio čuvar po imenu Gordon koji nam je rekao da uđemo. Mi smo ušetale u brod. Gordon nas je odveo do naših sjedala kod kojih se odjedan - put pojavio hologram kapetanice broda po imenu Trixy. Ona rekla da smo mi jedna od rijetkih vrsta koja je preživjela u svemiru. Odvela nas je do naših mjesta. Rekla nam je da smo mi odabrane. Hologram kapetanice rekao je da moramo vratiti naš planet. Poslije par minuta smo uočili kretanje Vidikatorova broda. Izgleda kao neka velika piramida. Lara, Lana, Petra i Klara su se otišle boriti jer su one vježbale moći, a ja nisam jer su moje opasne. Izašlo je barem stotinjak ili više Vidikatora. One su se jedva držale, odlučila sam im pomoći. Borila sam se kako sam naučila, di gla sam ruku u zrak i doletio je neki veliki mač koji nam je pomogao da ih lakše pobijedimo. Uspjele smo se prišuljati u brod. Lana je stvorila iluzije nas da ih zavarava, a Petra je stvorila veliku zamku za njih. I nakraju su upali u nju. Petra i Lana su odjedan put nestale. Klara, Lara i ja smo ostale. Ispred vrata su bili čuvari. Klara je otpjevala par stihova i bili su pod njezinom kontrolom. Na redila im je da odu. Ja sam se okrenula na sekundu i ona je nestala. Lara i ja smo utrčale u kabinu i ugledali smo kapetana i bilo mi je previše čudno da bude ovako lagano nakraju je Lara iskoristila svoju brzinu da ga porazi, ali to je bio hologram i upala je u zamku. Nisam je mogla izvući. Ostala sam sama iz sjene se pojavi kapetan Vidikatora. Počeo se smijati i on odgovori da je bilo lagano isušiti zemlju jer smo mi slabići, i da

neću moći nikad više vidjeti Laru i ostale. Počeo se smijati i ja mu odgovirim jedino što sam naučila ovdje nije bila borba nego prijateljstvo. Ako si mi uzeo prijatelje probudio si bijes u meni. Počeo se smijati još glasnije jer sam ja nesposobna koristiti moći i kako ću ga pobijediti. Ugledala sam Mjesec dignula sam ruke u zrak, i Mjesec se dignuo u zrak i stao na sredinu. Počela se spuštati magla kapetan se čudio što se događa i zvao čuvare, a ja sam iskoristila moć vuka i oslobodila ostale. On se pita kako sam to uradila? Ja kažem da prijateljstvo radi čuda, Klara je otpjevala par stihova pjesme i počela kontrolirati čuvare, Petra je stvorila konop, Lara je dotrčala uzela ga i zavezala oko kapetana, a ja sam nas teleportirala, a brod i kapetana Vidikatora odvela našoj kapetanici. Ona odgovori - odličan posao, cure i vratila Zemlju. Ali, mi nismo bile sretno zato jer ćemo morati vratiti Wolfie, Lexy, Miu, Lilly i Mary. Kapetanica odgovori da se ne trebamo brinuti jer će one ostati s nama. Na Zemlji još ima problema i trebaju se naći ostali predmeti koji se koriste u svrhu zla. Pogledale smo se i rekle spremne smo. I kaže kapetanica da će ostaviti vezu s nama tako da bi nam ona mogla pomoći. Poslje svega toga od jedanput sam se trznula iz sna. Kad sam se probudila, ugledala sam Wolfie pokraj mene i narukvicu na ruci. Na kraju sam shvatila da je to bila stvarnost.

LUNA PALADA, 7.D

Budućnost. Vrijeme ispred nas. Što će tada biti? Pa, zapravo ne znamo. Možemo samo nagađati. Što ako ovo, što ako ono... Ali, najljepše je maštati. Možda je najbolje svijet gledati dječjim očima.

Sada, dok pišem gledam, kroz prozor i vidim mnogo stabala. Znanstvenici će u laboratorijima izumiti novo sjeme. Zvalo bi se Čokokoko. Na njemu bi rasle čokoladice i bomboni, a kada bi netko ubrao čokoladicu, odmah bi narasle još dvije. U vinogradima to jest čokogradima rasli bi grozdovi čokoladnih bombona. Oblaci bi bili od šećerne vune, a sve vode napunile bi se vrućom čokoladom. Dok bi u svojoj kući gledali kino, na reklamama pojavile bi se grickalice. A ti samo pružiš ruku i već imaš poslasticu. Vozili bi se u brodovima koji bi plovili po oblacima. A oni koji ne vole visine mogli bi se voziti u podzemnim formulama. Mjesec bi dovikli do Zemlje dugim konopima, kako bi nam svijetlilo poput Sunca. Pa da bude dan cijeli dan. Sprijateljili bi se sa Surlomircima. Oni bi imali velike oči, dugu surlu i bili bi miroljubivi. Znali bi pričati, a dok bi govorili iz njihovih usta izlazile bi šljokice.

A nastava? Ona bi se održavala u ustanovama zvanim školama. Svi bi pisali na papires predmetima zvanim olovkama. Sjedili bi u

klupama po dvoje. Svi bi se družili i veselili bez straha. Mogli bi se držati družati za ruke, a ne biti 'na daljinu'. U ovoj budućnost i nestao bi nesretni coronavirus. Uffff! Koja bi to budućnost bila...

Sara Barać, 7.d

Ljudi će biti drugačiji, mnogi neće izlaziti vani udisati svjež zrak nego, će biti doma sjediti gledati dnevnik jesti čips i debljati se(čega ima i danas).

To zna hoće li do tada postojati sport. Možda će se on zaboraviti i ljudi će bit okrenuti samo igricama i lošim vijestima s dnevnika. Iskreno, da živim u tom vremenu ne znam kako bih se osjećao među tim ljudima. Možda bi me bilo sram kako se oblačim ili bi pak "Zaostao u vremenu" kako kažu neki. Po meni, najštetniji je faktor onečišćenje Zemlje koja je već sad onečišćena, a kamoli u budućnosti. Možda tad mi nećemo postojati, možda će zemlju zauzeti neka druga vrsta. Zemlja bi bila 100% sretnija da ju naseli neka druga vrsta jer bi se sigurno bolje odnosila prema njoj nego mi jer smo je uništili. Tako da mogu reći da budućnost u Hrvatskoj, točnije u cijelom svijetu, vidim možda kao bolju sliku, ako je naseli bolja vrsta koja je želi očuvati.

Manuel Šutić. 7.a

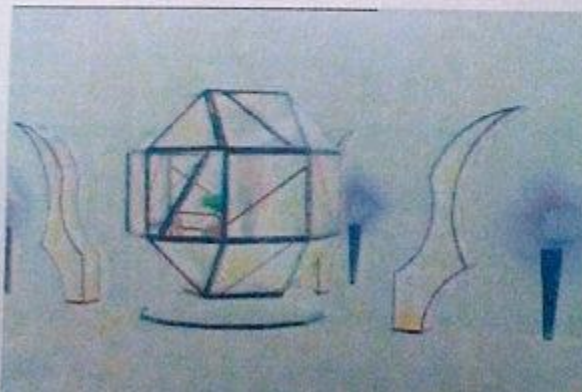

Svoju budućnost baš i ne zamišljam kao član Enterprisea ili nekog Kiborga, jer baš i ne volim te filmove i teme o znanstvenoj fantastici „o“ budućnosti i „u“ budućnosti . Sve mi je nekako umjetno i previše fantastično izmišljeno. A ako baš moram živjeti u budućnosti onda bi se zamislila kao djevojčica Alana koju sam gledala na You Tubu (Djevojčica iz budućnosti).
Možda da i ja imam oni obruč na glavi pa mogu s njim raditi i pomicati stvari, liječiti, putovati svemirom ili se teleportirati iz jedne dimenzije u drugu. Pa da i mi imamo one portale pa samo prijedemo iz jedne dimenzije u drugu ili odemo u posjet nekom samo onako malo da vidimo i vratimo se nazad. Možda čak da imamo i vremensku kapsulu pa se vratimo na neki drugi planet . Tko zna kavi tamo svemirci , mali zeleni žive.

A možda nećemo trebati ni hranu ni piće pa ćemo svi biti kao i mobiteli na punjenje (ha , ha) . Već smo ionako previše „faturizirani“ pa nam se i događaju moderna čuda i bolesti koje nam ne trebaju ni sad ni u budućnosti.

Petra Smajlović, 5.a

U ovom sastavu ću pisati o svojim planovima za budućnost. S obzirom na to da nitko od nas ne može znati što nas čeka i što će nam se dogoditi u životu, možemo samo napisati ono čemu se nadamo, što bismo voljeli i što očekujemo. Odlazimo u 2032.godinu. Sada imam dvadeset četiri godine, iza mene su osnovna i srednja škola. Nakon osnovne škole sam išao u srednju pomorsku školu u Splitu koja mi je pomogla da uspijem na brod

na kojem se sada nalazim. Cijeli sam život volio more, ljeto, kupanje a dosta su mi pažnje odvlačili i brodovi. Oduvijek sam želio putovati pa san krenuo tim putem pomorstva. Od početka mi se svidjelo pa sam tako i nastavio. Na fakultet nisam išao jer sam odmah nakon srednje dobio priliku ići na brod koju nisam htio propustiti. Sada sam većinom u tom „pomorskom svijetu“ što mi u početku nije bilo jednostavno, iako sam se nakon nekog vremena navikao na sve to. Sviđa mi se u kojem smjeru moj život ide i nadam se da ću napredovati u svom poslu. Većinu sam života posvetio tome, ali i nadam se da ću uskoro za koju godinu imati svoju obitelj s kojom ću upotpuniti svoj život do kraja.

Ovakav svoj život zamišljam i nadam se da će biti i potrudit ću se da sve ostvarim što je moguće bliže ovoj mojoj viziji idealne budućnosti.

Eduardo Silvio Kotarac, 7.d

Dižem se rano ujutro, mama me zove da se budim. Ne dižem se iz kreveta pas dolazi po mene da se probudim, beba plače. Leona se dere na mene da odvedem psa u šetnju. Uru vrmena nakon dižem se. Brat gleda crtiće na mom mobitelu. NA MOM MOBITELU!!!!!! Uzimam mu ga, počinje plakat, mama se počinje derati na mene -vrati muuu!!! Vraćam mi mobitel. Idem igrat igrice. Čim sjednem, mama opet zove da kuću usisam. Idem u dućan kupit namirnice. Opet red zbog ove korone. Počela u 2020. još nije završila. Vratim se iz dućana mama kaže da sam zaboravio sir i paštetu. Vratim se u dućan opet red. Čekam po ure samo da mama kaže da imamo paštetu i sir doma. Napravim perfektan ručak, pojedem sve i odem se kupati. Dođem na more nema mjesta da stavim ručnik. Vidim prijatelje koji me čekaju. Igram picigin s njima. Nakon mora idem se vozat s prijateljima.

Nakon vožnje vratim se doma, pojedem nešto i odem spavat. Probudim se oko podne. Odem prošetati pasa. Kad se vratim iz šetnje morat ću odlučiti koju ću upisati srednju školu. Mama kaže: -Ajde u gimnaziju, ja se bunim ja oću u kuvare. Ona kaže da za kuvare imam tečaj pa nakon fakulteta da kuvam kol'ko oću. Upišem gimnaziju. Tata mi preko ljeta da posao u kafiću. Radim 24/7. Dobijem godišnji i mislim o svojoj budućnosti. Možda upišem arhitekturu.

Antonio Milković, 7.c

Bok! Ja sam Viktoria, trenutno sjedim za radnim stolom i razmišljam o našem zadatku iz hrvatskog jezika. Dobili smo zadatak napisati nešto o budućnosti i odmah sam počela šetati svojim Maštrogradom. Imam nekoliko ideja koje bi nam mogle biti normalne. Danas ovisimo o tehnologiji. Bez nje ne možemo jedan dan proživjeti. Danas nam mobiteli ovise o struji, a što ako ćemo ih za 10 godina puniti bilo gdje? Ili što ako će nam mobiteli biti umjesto ruku i neće ih trebati puniti? Što ako ćemo mobitelima upravljati automobilima? Ili što ako uopće ne bude automobila uopće? Što ako ćemo letjeti pomoći ptičjih krila? Ima još mnogo, mnogo ideja a evo još neke od njih. Što ako ćemo odjeću mijenjati pritiskom na gumb? Što ako ćemo preko nekog programa na računalu moći postaviti svoju težinu i visinu? Što ako ćemo moći isprintati 3D hranu koju želimo? Dobro, dobro sada već pretjerujemo. Ovo su samo neke od ideja, a ako se one i ostvare vjerojatno pola nas neće to doživjeti. A sada nećemo razmišljati o budućnosti nego ćemo živjeti u sadašnjosti. Jedino o čemu ćemo

razmišljati o tome kada će završiti ova situacija. Uživajte u sadašnjosti je jedina poruka koju trebamo znati. ☺

Viktorija Knežević Butir, 7.d

Moja budućnost bi izgledala ovako: kuće i zgrade koje idu valovito, s više katova visoke, da su od stakla, da se ceste prošire, a u bolnicama kad se tijelo pregledava, da to bude kao virtualno da sve informacije izađu kao na projektoru, ali bez njega na zidu i da pokaze sve u tijelu umjesto rentgena. Bolnice bi bile puno modernije sa svježim zrakom. A postojala bi dva planeta, to je već i nas planet Zemlja, ali pola ljudi bi živjelo na Jupiteru. Zemlja ne bi imala gravitaciju da ljudi mogli letjeti brzo umjesto da troše na automobile i s vlastitom brzinom mogu sami doći na posao. U laboratorijima, umjesto da samo vade krv bio bi jedan aparat koji se samo stavi na ruku, i izbace informacije na njemu je li čovjek ima bakterije, razne bolesti itd. Ljudi bi se mogli teleportirati i bilo bi pola toga besplatno. Umjesto da ljudi čekaju da se naprave cjepiva za razne viruse npr kao COVID-19 cjepiva bi se brzo napravili od roku par dana testiranja cjepiva, bi bila puna vitamina D i voća kemijskih tvari, što bi pomoglo osobi da se oporavi od virusa. Ljudi bi nosili svemirska odijela koja svijetle raznim bojama i ljudi bi mogli mijenjati svoju boju očiju. Svaki čovjek bi imao slugu koji bi bio robot, umjesto da automobili voze oni bi letjeli. Ljudi bi imali razna druženja pa bi se mogli bolje upoznati sprateljiti i zabaviti se. Moja priča budućnosti također pomaže korporacijama da razumiju snagu i mehaniku izgradnje stipendija, stažiranja, zasjenjivanja poslova

Božena Perić, 7.a

Ja sam Antonela i imam trinaest godina i evo, razmišljam možda...Možda bi djeca u nekoj daljoj budućnosti u školu kretala tek s trinaest godina. Možda bi netko i izumio zrakoplov na struju koji ne zagađuje. To bi bila fora. Da se to prije dogodilo, sada ne bi bila zarobljena u kući i pisala ovaj sastav. Postoji li i mogućnost gradnje nebodera od dijamanata? Iako to sad zvuči skupo, bilo bi lijepo. Zašto ne pokušati. A tek kad bi postojali podvodni gradovi kao kod Spužva Boba. Pa gdje bi nam bio kraj? Bilo bi fora letjeti i u svemir. A kako će ljudi izgledati u budućnosti? Mogli bi možda biti digitalni i mijenjati svoje osjećaje i izgled na gumb.

Antonela Bogdanić 7.d

Čujete li me? Ovdje je kapetan Radman i trenutno sam duboko u svemiru, praktično izgubljen. Ovo je dan trideset drugi, jedno krilo je razbijeno i tri motora ne rade. Morat ću naglo sletjeti na najbliži planet. Pronašao sam ga, ali mislim da je radioaktivan. Prije nego što sam došao blizu nešto je ušlo u mene i osjećam se

čudno. Padam, padammmmm... BUM!!! Gdje sam? Tko ste vi i što želite od mene?

To su bili nekakva bića svih boja kože ima čak i boja za koje nismo znali, visoki su čak tri do četiri metra. Jedan mali oko pola metre izgled kao vjeverica ali sa povezom i laserskom puškom. Uz to sve su dragi vode me do njihovog kralja koji se zove Rhoades. Izgledao kao crv samo puno veći. Ispitivao me par pitanja i pokazao mi je cijeli planet. Došao sam u najbitnijem trenutku kada je bila Nojeva Godina, a to je vrijeme kada se otvorio novi planet i tada su se preselili na njega. Nazvali su ga Rhoadesov Planet #42. Kad su se preselili, sve bi morali graditi, ali oni su imali narukvicu koja sve stvari prebacuje s jednog mjesta na drugo. Pomogao sam im očistiti planet, popravili su mi brod i govorili da u cijeloj Galaksiji ima 3,5 milijuna neistraženih planeta i da oni gledaju nas od gore. Nastavimo li zagađivati morat ćemo i mi morati preseliti na neki drugi planet. Također su mi dali ogrlicu razuma rekli su da je jako važna i da je rijetko tko ima u Galaksiji. Zahvalio sam im i otišao u svoj brod i natrag na svoj planet Zemlju. Rekao sam o drugim ljudima. Bio sam i na vijestima. svijet je bio 89% zagađen i nagon dvije godine smo se morali preseliti na planet Vilcinus bio je pun priorde i drugih bića za koje nismo ni znali.

Lovre Radman 7.D

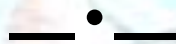

ŠETNJA MAŠTOGALAKSIJOM

Već dosta dugo vremena zamišljam i pitam mamu šta ona misli kako će svijet izgledati za desetak ili dvadesetak godina. Mama mi kaže da se dosta toga promijenilo od kad je ona bila dijete do sada, nije imala ništa od ovoga šta je nama danas dostupno. I uvijek mi kaže da joj je bilo lipše njeno djetinjstvo nego ovo koje mi sada imamo jer su dane provodili na ulici, da nije bilo toliko automobila, da su bili bezrižni i da su izmišljali igre i slično što je meni nezamislivo i dosadno. Nisu imali mobitele, kompjutere, playstatione i ostalu tehnologiju koja je nama dostupna danas. Tehnologija i njen napredak velikom brzinom mijenjaju svijet i naše živote te je teško zamisliti kolike će promjene donijeti za dvadesetak godina. Npr. ja zamišljam da će za desetak godina pizzu dostaviti bespilotna letjelica koja će zamijeniti dostavljače. Ljudi više neće biti potrebni niti u automobilima odnosno njima će upravljati računala, mi ćemo samo glasovno upravljati automobilima /skreni lijevo, skreni desno, stani ili odvedi me na tu destinaciju/. Također zamišljam da će na aerodromima osim aviona s kojima ćemo letjeti u druge gradove i države, imati i letjelice koje će letjeti u svemir te ćemo na putovanja umjesto u druge zemlje moći ići u obilazak na svemir. Zamišljam i da će postojati roboti koji će šetati i obavljati neke poslove umjesto nas, npr. imat ćemo robota koji će raditi neke stvari umjesto nas / npr. otići u dućan, baciti smeće, počistiti kuću, skuhati omiljeni ručak/ a mi ćemo više vremena da uživamo sa svojom obitelji i prijateljima i raditi stvari koje nas vesele, jer će obaveze odrađivati naši roboti.

VICE DONKOV 7. B

BUDUĆNOST

...godina 2070...rođena sam davne 2006. godine...kratko ću vas provesti kroz svoje djetinjstvo i rani život...KRENIMO!...

U to doba je pričanje telefonom, video-pozivom, dopisivanje bilo svakodnevna pojava u svim krajevima svijeta. Svaka kuća imala je televizor i život je bio nezamisliv bez njega. Sjećam se, kada sam imala 3-4 godine tata me stalno snimao kako bi kasnije imao uspomene iz moga djetinjstva. Danas u ovakvom svijetu uspomene u takvom obliku ne postoje, „To je staromodno!“ rekla bi današnja djeca. Imala sam šest godina kada sam krenula u školu. Škole nisu bile previše moderne, imale su stare kompjutere koji bi nekad radili nekad ne i projektore. Djeca u školama nisu bila pristojna, lijepila su žvakaće gume ispod klupa, vikala po hodnicima škola. Sjećam se, jednog dana u školu je došla pametna ploča, bila je jedna u cijeloj školi svi su bili uzbuđeni radi nje, ali istoga dana netko ju je razbio, naime probušio ju je olovkom. Svi su bili jako razočarani, tu ploču nitko nije vidio kako radi. Danas je ta pametna ploča nešto uobičajeno, svakodnevno. 2020. godine svijetom je zavládala pandemija koronavirusa, ljudi su mjesecima stajali u kućama, svi su od jednom ugledali pravu ljepotu planeta Zemlje. Danas pandemija koronavirusa pamti se kao jedna od većih pandemija u svijetu. Nova stvar koju nam je koronavirus donio bila je online škola. Škola se odvijala internetskim putem, djeca su domaće radove slali putem e-pošte. Ispitivanja su se odvijala putem video-poziva, a ispiti putem raznih aplikacija. Danas djeca idu u školu ali posve drugačije. Probati ću vam malo objasniti. Dakle, djeca u školu idu letećim autobusima. Kada dođu u školsko *dvorište* popričaju s prijateljima uglavnom o novim modelima holograma koji izlaze svakodnevno. Hologram je vrlo težak pojam za objasniti. Naime to je sprava pomoću koje djeca mogu slušati poruke ljudi koji su se snimili. Hologram je zapravo snimka u 3D obliku, a izgleda kao mali tanjurić. Ta spravica stavi se na pod i iz nje *izađe* 3D snimka čovjeka koji govori. Učitelji u školama više nisu potrebni, to sada

odrađuju roboti. Roboti su programirani da objašnjavaju lekcije. Svaki razred, koji se sastoji od 25 učenika, ima jednog robota. Taj jedan robot sposoban je objašnjavati lekcije svih područja (matematika, hrvatski, povijest, fizika...), tako da ti roboti *rade* u osnovnim školama, srednjim školama i na fakultetima. Kao što vidite ni poslovi više nisu isti. Teleportacija je pojava o kojoj smo u 2020-ima mogli samo sanjati, no danas je o sasvim normalna pojava. Djeci je teleportiranje postalo dosadno. U školama više nisu potrebni hodnici. Svaka učionica ima jedan mali prostorčić iz kojeg se teleportira u druge učionice.

...to bi bio jedan djelić današnjice, ljudi i djeca, kao što vidite posve su drukčiji. „Takvo je kakvo je“ : rekli bi nama u naše vrijeme...

NIKA BEŠLIJA, 7.B

[Redacted]

[Redacted]

[Redacted]